

3. Osoba zobowiązana może zamiast świadczeń zapłacić równoważnik pieniężny według stawek ustalonych przez prezydium gromadzkiej rady narodowej na wniosek zrzeczenia realizującego budowę.

4. Obowiązani do wpłat pieniężnych i świadczeń mogą za zgodą zarządu zrzeczenia realizującego budowę dostarczyć zamiast tych wpłat i świadczeń określoną ilość sprzętu bądź materiałów niezbędnych dla celów budowy.

§ 5. 1. Wysokość wpłat pieniężnych i świadczeń poszczególnych osób ustala się według wytycznych Ministra Gospodarki Komunalnej wydanych w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Finansów w ramach kosztu budowy urządzenia w stosunku do ilości wody niezbędnej do zaspokojenia potrzeb tych osób, przy czym wartość świadczeń określa się według stawek, o których mowa w § 4 ust. 3.

2. Ilość wody niezbędnej do zaspokojenia potrzeb poszczególnych osób (ust. 1) określa się w oparciu o normatywne wielkości zużycia wody przyjęte na osobę i sztukę inwentarza żywego w założeniach inwestycji.

3. Wysokość wpłat pieniężnych oraz rodzaj i wysokość świadczeń ustala zarząd zrzeczenia realizującego budowę po uprzednim porozumieniu się z osobą obowiązującą do udziału w budowie. W razie niedojścia do porozumienia osoba zobowiązana może zwrócić się w terminie siedmiodniowym od dnia podania przez zarząd wysokości przypadających na nią wpłat i świadczeń do biura gromadzkiej rady narodowej o ustalenie wymiaru wpłat i świadczeń w drodze decyzji.

§ 6. 1. Wpłaty pieniężne powinny być wnoszone do zarządu zrzeczenia realizującego budowę w terminach ustalonych w założeniach inwestycji. Świadczenia niepieniężne powinny być wykonywane w terminach ustalonych przez ten zarząd przy uwzględnieniu harmonogramów budowy.

2. W razie niewniesienia w terminie wpłaty pieniężnej bądź niewykonania świadczenia stosuje się ściąganie należności (wpłaty pieniężnej lub równoważnika pieniężnego) w trybie ustalonym dla egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych.

§ 7. 1. Prezydium powiatowej rady narodowej nałoży obowiązek zwrotu stosunkowej części kosztów budowy urządzenia zrealizowanej w gromadzie (wsi, kilku przyległych wsi) na mieszkańców sąsiedniej gromady (wsi), jeżeli:

- 1) większość tych mieszkańców, należących do kategorii osób wymienionych w § 1 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2, wypowie się na piśmie za korzystaniem z urządzeń i wyrazi gotowość pokrycia odpowiedniej części kosztów,
- 2) rozszerzenie korzystania z urządzeń na mieszkańców sąsiedniej gromady (wsi) nie pogorszy zaopatrzenia w wodę mieszkańców gromady (wsi), dla której potrzeb zrealizowano budowę,
- 3) zarząd zrzeczenia realizującego budowę albo biuro gromadzkiej rady narodowej — w razie gdy przekazano mu eksploatację urządzenia — wyrazi zgodę na korzystanie z urządzenia przez mieszkańców sąsiedniej gromady (wsi).

2. Ustalenie wysokości kosztów podlegających zwrotowi, do których zalicza się również wartość świadczeń niepieniężnych, oraz wysokości udziałów przypadających, na poszczególne osoby dokonywane jest przy odpowiednim zastosowaniu przepisów § 5. Decyzję w tej sprawie wydaje właściwy do spraw gospodarki komunalnej organ prezydium powiatowej rady narodowej.

§ 8. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Gospodarki Komunalnej i innym zainteresowanym ministrom.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

77

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 20 lutego 1962 r.

w sprawie prowadzenia ksiąg przez kościelne osoby prawne oraz zakony i kongregacje duchowne.

Na podstawie art. 101 ust. 5 i 6 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 25) zarządza się, co następuje:

§ 1. Kościelne osoby prawne oraz zakony i kongregacje duchowne (domy generalne, prowincjalne, zakonne, klasztory), zwane dalej „zakonami”, obowiązane są prowadzić księgi rachunkowe i księgę inwentarza.

§ 2. 1. Kościelne osoby prawne i zakony posiadające źródła przychodów, które podlegają podatkowi obrotowemu, obowiązane są dla każdego źródła przychodu prowadzić księgi handlowe lub księgi podatkowe stosownie do przepisów obowiązujących w tym zakresie gospodarkę nie uspołecznioną.

2. Dla źródeł przychodów podlegających podatkowi obrotowemu, co do których istnieje obowiązek prowadzenia ksiąg podatkowych, kościelne osoby prawne i zakony obo-

wiązane są ponadto prowadzić księgę przychodów i rozchodów.

3. Kościelne osoby prawne i zakony osiągające przychody z gospodarstwa rolnego obowiązane są prowadzić również księgę przychodów i rozchodów z gospodarstwa rolnego.

§ 3. Jeżeli dla źródła przychodów, o których mowa w § 2 ust. 1, prowadzone są księgi handlowe, w księgach tych powinno być wyodrębnione konto kościelnej osoby prawnej lub zakonu, wykazujące wszystkie wpłaty i pobrania ze źródła przychodów.

§ 4. 1. Księgi rachunkowe (§ 1) oraz księgę przychodów i rozchodów (§ 2 ust. 2) należy prowadzić na drukach urzędowego nakładu zgodnie z objaśnieniami zamieszczonymi we wzorach ksiąg oraz przepisami niniejszego rozporządzenia,

2. Księgę przychodów i rozchodów z gospodarstwa rolnego należy prowadzić w rozmiarach i zakresie stosownym do charakteru gospodarstwa rolnego. Powinna ona wykazywać odrębnie co najmniej:

- 1) po stronie przychodów: przychody w naturze oraz przychody w gotówce ze sprzedaży plodów rolnych i wpłaty kościelnej osoby prawnej lub zakonu,
- 2) po stronie rozchodów: rozchody w naturze i w gotówce związane z prowadzeniem gospodarstwa rolnego, sumy przekazane kościelnej osobie prawnej lub zakonowi, rodzaj, ilość i wartość plodów rolnych pobranych w naturze przez kościelną osobę prawną lub zakon.

§ 5. 1. Za prawidłowe księgi (§ 1 i § 4) uważa się księgi prowadzone prawidłowo pod względem formalnym (niewadliwie), jak i materialnym (rzetelnie).

2. Prawidłowe pod względem formalnym (niewadliwie) są księgi prowadzone zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia oraz objaśnieniami zamieszczonymi we wzorach ksiąg.

3. Prawidłowe pod względem materialnym (rzetelne) są księgi prowadzone zgodnie z prawdą.

§ 6. 1. W razie stwierdzenia przez organ finansowy wadliwości ksiąg polegających na formalnych usterkach i brakach, a nie mających w konkretnym przypadku istotnego znaczenia, organ finansowy powinien uznać księgi za dowód.

2. Przepis art. 158 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 25) stosuje się odpowiednio przy ocenie ksiąg rachunkowych.

§ 7. Okresem rachunkowym jest rok kalendarzowy.

§ 8. 1. Strony ksiąg powinny być kolejno ponumerowane.

2. Księgi należy prowadzić w języku polskim i walucie polskiej. Zapisów do ksiąg należy dokonywać starannie i czytelnie atramentem bądź ołówkiem kopiowym. Nie wolno pozostawiać odstępów w miejscach, które powinny być wypełnione. Niedopuszczalne jest skrobienie i zamazywanie, wycieranie bądź usuwanie dokonanych zapisów innymi sposobami.

3. Omyłki prostuje się przez przekreślenie błędnego zapisu i wpisanie właściwej treści lub sumy w ten sposób, aby treść i sumy poprzedniego zapisu były czytelne. Prostownie omyłek powinno być podpisane przez osobę, która go dokonała.

§ 9. 1. Zapisy w księgach powinny być udokumentowane w sposób przewidziany przepisami art. 103 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym.

2. Zapisy w księgach uznaje się za należyte udokumentowane dowodami wewnętrznymi, jeżeli dowody te określają cel wydatków i zaopatrzone są w datę i podpisy osób, które bezpośrednio dokonały wydatków, i jeżeli wydatki te dotyczą:

- 1) kosztów przejazdów, diet i ryczałtów za noclegi w wysokości nie przekraczającej norm przewidzianych dla pracowników państwowych,
- 2) kosztów poniesionych na tragarzy itp.,
- 3) poniesionych kosztów transportu, jeżeli zgodnie z przepisami transportu kwity przewozowe są odbierane przy wydawaniu przesyłki, oraz kosztów dorożek, wózków ręcznych i rowerowych,

4) innych drobnych wydatków, które ze względu na swój rodzaj wyłączają możliwość uzyskania dowodu zewnętrznego i które nie przekraczają 1‰ przychodu.

3. Przychody ze składek i ofiar, na które brak jest odpowiednich dowodów, powinny być udokumentowane dowodami wewnętrznymi w formie protokołów, podpisanych przez cztery osoby.

§ 10. 1. W księgach rachunkowych, inwentarzowych oraz przychodów i rozchodów (§ 2 ust. 2 i 3) wszelkie zdarzenia podlegające ujawnieniu w tych księgach powinny być uwidocznione na odpowiednich kontach w dniu, w którym nastąpiły.

2. Organ finansowy właściwy w sprawach podatku dochodowego może w przypadkach wyjątkowych, na wniosek kościelnej osoby prawnej lub zakonu, zezwolić na księgowanie najpóźniej w dniu następnym, jeżeli uzasadnione to jest strukturą i rozmiarem działania jednostki.

3. Z końcem każdego roku kalendarzowego księgi rachunkowe oraz księgi przychodów i rozchodów powinny być zamknięte w terminie do dnia 15 stycznia następnego roku przy równoczesnym sporządzeniu zestawienia wyników działalności z podziałem na poszczególne tytuły i źródła przychodów.

4. Księgi rachunkowe i związane z nimi dowody księgowania należy przechowywać przez lat 5, licząc od końca roku, którego księgi dotyczą.

5. Prowadzący księgi rachunkowe obowiązani są przechowywać również przez okres podany w ust. 4, niezależnie od dowodów stanowiących podstawę księgowania, wszystkie dokumenty wystawione w ramach istniejącego systemu kontroli wewnętrznej, jak również wszelkie inne dokumenty otrzymane w związku z osiąganymi przychodami i ponoszonymi wydatkami.

§ 11. 1. Organ finansowy szczebla wojewódzkiego w szczególnie uzasadnionych przypadkach, na wniosek kościelnej osoby prawnej lub zakonu, może zezwolić na prowadzenie zamiast księgi rachunkowej innego rodzaju księgi, jeżeli księgi rachunkowe ze względu na charakter jednostki i rozmiar działania są niewystarczające do prawidłowego przedstawienia działalności jednostki, pod warunkiem, że księgi te będą zawierały zespoły kont dla przychodów i wydatków według rodzajów wymienionych w księgach, o których mowa w § 4.

2. Organ finansowy właściwy w sprawach podatku dochodowego może na wniosek strony zezwolić na prowadzenie i przechowywanie ksiąg wraz z dokumentami poza lokalem siedziby kościelnej osoby prawnej lub zakonu.

§ 12. 1. Księgi powinny obejmować wszystkie przychody i rozchody zarówno w gotówce, jak w naturze, bez względu na ich rodzaje.

2. Przychody i rozchody jednostek organizacyjnych kościelnych osób prawnych i zakonów nie będących podmiotami podatkowymi w rozumieniu przepisów o podatkach obrotowym i dochodowym powinny być objęte księgami jednostki zwierzchniej.

§ 13. 1. Przychody i rozchody w naturze powinny być księgowane według wartości rynkowej w dniu ich świadczenia.

2. Jeżeli przychodem w naturze jest nadzwyczajny dar, który został w całości przekazany przez kościelną osobę prawną lub zakon organom opieki społecznej lub organiza-

cjom społecznym powołanym do celów opieki społecznej, taki przychód i rozchód może być księgowany w wartości poniesionych kosztów lub ewidencyjnie w wartości 1 zł.

§ 14. 1. Księgę inwentarzową, obejmującą wszystkie składniki majątku nieruchomego i ruchomego, należy prowadzić według następujących działów (rodzajów) tych składników:

- 1) nieruchomości gruntowych i budynkowych,
- 2) przedmiotów kultury religijnego (trwałego użytku),
- 3) przedmiotów i urządzeń przedsiębiorstw,
- 4) inwentarza żywego i martwego gospodarstw rolnych,
- 5) innych ruchomości.

2. Strony ksiąg powinny być ponumerowane i przesnurowane oraz powinny zawierać następujące rubryki zapisów: numer kolejny, datę nabycia, treść, tj. rodzaj składnika majątkowego, ilość, wartość oraz datę i podstawę wykreślenia składnika majątkowego z księgi.

3. Wartość składników majątkowych należy określać według kosztów nabycia, a pochodzących z darowizn, z wyjątkiem składników, o których mowa w § 13 ust. 2 — według ceny rynkowej z dnia otrzymania. Zamiast określenia wartości przedmiotów majątkowych nabytych przed dniem 1 maja 1962 r. może być podany dokładny ich opis.

4. Wykreślenie poszczególnych składników majątkowych z księgi wskutek ich sprzedaży, zużycia itp. powinno być odpowiednio udokumentowane.

§ 15. Księgi, o których mowa w § 2 ust. 3 i § 4, przed rozpoczęciem okresu rachunkowego, a księga inwentarzowa przed jej założeniem, powinny być przedstawione do poświadczenia organowi finansowemu, właściwemu w sprawach podatku dochodowego.

§ 16. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 24 marca 1959 r. w sprawie prowadzenia ksiąg rachunkowych przez kościoły i inne związki wyznaniowe (Dz. U. Nr 23, poz. 150).

§ 17. 1. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 1962 r.

2. Stan gotówki i saldo w instytucji kredytowej istniejące na dzień 1 stycznia 1962 r. oraz ogólne sumy przychodów i rozchodów za okres od dnia 1 stycznia 1962 r. do dnia 30 kwietnia 1962 r. powinny być przeniesione z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia do ksiąg, o których mowa w § 4 według poszczególnych tytułów.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

78

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 27 lutego 1962 r.

dotyczące przystąpienia Norwegii do Konwencji celnej w sprawie pojemników, podpisanej w Genewie dnia 18 maja 1956 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 12 ust. 4 Konwencji celnej w sprawie pojemników, podpisanej w Genewie dnia 18 maja 1956 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 60, poz. 359), Norwegia złożyła dnia 22 listopada 1961 r. Sekre-

tarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych swój dokument przystąpienia do powyższej Konwencji.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. *J. Winiewicz*

79

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 14 marca 1962 r.

w sprawie przyjęcia szeregu państw do Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 4 Karty Narodów Zjednoczonych, podpisanej w San Francisco dnia 26 czerwca 1945 r. (Dz. U. z 1947 r. Nr 23, poz. 90), następujące państwa zostały przyjęte w poczet członków Organizacji Narodów Zjednoczonych:

Sierra Leone	dnia 27 września	1961 r.
Mongolska Republika Ludowa	dnia 27 października	1961 r.
Mauretania	dnia 27 października	1961 r.
Tanganika	dnia 14 grudnia	1961 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. *J. Winiewicz*

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Warszawa, ul. Tamka 3.